

Hans Keiserliga Majestäts

Rådiga

F ö r o r d n i n g,

angående

allmänna fattigwården i Storfurstendömet
Finland.

Gifwen i Helsingfors, den 22 Mars 1852.

Helsingfors, hos J. SIMELII Arfwingar, 1852.

WZ NICOLAI den Förste, med Guds
Nåde, Kejsare och Sjelfherrskare öfwer
hela Ryßland, samt Stor-Furste till
Finland etc. etc. etc.

Göre meterligt: att Wi, på derom skedd underdänig fram-
ställning, angående fattigwården i Storfurstendömet Finland, i Nå-
der funnit godt förordna, som följer:

Art. I.

Om fattigwårdens ändamål, fördelning och styrelse.

§. 1.

Hvarje församling tillkommer att värda sig om egna fattiga
och nödställda medlemmar samt i följd deraf jemväl tillse:

a) att hvarje församlingsmedlem, som i saknad af nödig
bergning lider brist och fördensfull är att hänföras till sådane nöd-
lidande och hjälpbehöfvande, som här nedan uti 20 §. närmare
omnämnas, warder genom församlingens gemensamma försorg till
nödtorftigt underhåll derstädes förhulpen; dock må arbetsföre fattige
ej påräkna understöd annorlunda än emot skyldighet att derföre,
efter förmåga, tjenligt arbete verkställa; och

b) att fattiga barn afvensom minderåriga fader- eller moder-
lösa barn, ej allenast förses med underhåll, utan ock att behörig
tillsyn och wård egnas åt deras sedliga uppföstran.

§. 2.

För sådant ändamål skall hvarje församling utgöra ett särskildt fattigvårdsförsamhälle. I städer, der flere församlingar finnas, böra desse, såframt härvid ej är eller framdeles kan warda för någon stad annorlunda förordnad, bilda ett gemensamt fattigvårdsförsamhälle.

§. 3.

Då någon jordlägenhet eller ett eller flere byalag äro med stad till en församling förenade, böra desse lägenheter, derest de icke redan tillhöra något fattigvårdsförsamhälle, antingen med staden eller det kyrkogäll på landet, hvarunder de i administrativt hänseende lyda, sig om gemensam fattigvård förena eller ock, i händelse godwillig öfverenskommelse i sådant afseende icke skulle träffas, ett af dessa fattigvårdsförsamhällen underläggas, hvarom Guvernören öfver lånet tillkommer att förordna. Der åter skilda stads- och landsförsamlingar höra till samma pastorat, skola de hvar för sig jemväl utgöra särskildt fattigvårdsförsamhälle.

§. 4.

Wilsa en eller flere kapellförsamlingar, hörande till ett pastorat, förena sig om gemensam fattigvård, antingen sig emellan eller ock med moderkyrkoförsamlingen, må sådant på särskild öfverenskommelse ankomma, så framt församlingarne höra till samma lån. Lyda de under skilda lån och har till förenig dem emellan här förinnan ägt rum, må, om de så önska, densamma afwen framgent wara gällande.

§. 5.

Fattigvården handhafwes inom hvarje fattigvårdsförsamhälle af

en särskild Direktion eller styrelse, bestående af Ordförande och Ledamöter, hwilka senares antal beror af fattigvårdsförsamhällets olika behof och omständigheterna i öfrigt, men likväl minst skall utgöra i stad sex och på landet fyra.

Denna Styrelse åligger i allmänhet att, efter de i denna Förordning utstakade grunder och hwad församlingarne särskilt bestämma, ordna fattigvården inom församlingen, wårda de dertill hörande inrättningar, uppbåra och förwalta de fattigkassan tillkommande medel, tillse såväl att de fattiga åtnjuta nödigt underhåll, wård och understöd, så att tiggerier må förekommas, såsom ock att de till fattigföröringens omwårdnad hörande barnen hafwa erforderlig tillsyn i afseende å deras uppförande, undfå den religiösa bildning, som bör i framtiden göra dem till goda både Christne och medborgare samt erhålla den undervisning, som motsvarar deras blifwande lefnadsyrkes fordringar; ågande styrelsen i öfrigt hålla hand der öfwer, att de föreskrifter, som angående fattigvården blifwit meddelade, noga iakttagas och, då öfwerträdelse af dem förspörjes, befordra sådant till rättelse.

§. 6.

I stad, der en eller flere församlingar finnas, ware Kyrkoherden i hvarje församling eller den pastoralwården i hans ställe ombetrodd är, den äldste af öfrige ordinarie prestmän, Polismästaren, der en sådan är anställd, eller ock antingen Borgmästaren, och der twenne sådana finnas, den af dem å hwars närmaste tillsyn handhafwande af skick och ordning inom staden ankommer, eller Ordningssmannen samt Stads-Läkaren eller Stads-Chirurgen, der sådana tjenstemän äro i staden antagne, ständige Ledamöter i Fattig-

wårds-styrelsen. Öfrige Ledamöter väljas wid allmän kyrkostemma af församlingen; men styrelsen utser inom sig Ordförande, dock endast på tre år för hvarje gång, eller, om den valde ej hör till styrelsens ständiga Ledamöter, för så lång tid som dess tjänstgöring, jemlikt 13 §., inom styrelsen är påräknad. Ej må den Ledamot, som till Ordförande vald blifvit, detta uppdrag utan laga förfall sig affåga.

Om någon af de uti denna §. omnämnde ständige Ledamöter uti Fattigwårds-styrelsen å längre eller kortare tid åtnjuter ledighet från den tjänstebefattning, i grund hvaraf han uti styrelsen inträdt, vare den hans tjänst förestår under tiden derstädes Ledamot.

§. 7.

Å landet vare Kyrkoherden i församlingen, eller den pastoralwården omhänderhar, ständig Ordförande i Fattigwårds-styrelsen såväl uti moderkyrkoförsamlingen som i kapellförsamlingarne, der ett eller flere kapell utgöra särskildt fattigwårdsfamnålle, med skyldighet att åfwen uti kapellförsamlingarne, så ofta andra göromål sådant medgifwa, och särdeles wid de i 28 §. omnämnde årliga fattigwårds-regleringarna leda styrelsens öfwerläggningar. I Kyrkoherdens frånvaro handhafwes i sistnämnde församlingar Ordförandebefattningen af kapellpresten eller den hans tjänst förrättar. Ledamöterna väljas af församlingen, dock med iakttagande att, då flere församlingar åro till gemensam fattigwård förenade, alltid någon Ledamot utses från hvarje församling.

§. 8.

Der tvåanne eller flere kapellförsamlingar, på sätt 4 §. medgifwer, om gemensam fattigwård sig förenat, före, i Kyrkoherdens

frånvaro, den af kapellpresterne ordet i Fattigwårds-styrelsen, hvilken inom sådant fattigwårdsfamnålle långsta tid innehåft ordinarie presterlig befattning.

§. 9.

På det fattigwården med nödig skyndsåmhået och säkerhet må kunna handhafwas, skall hvarje fattigwårdsfamnålle indelas i wiså distrikter, hwilkas antal och omfång må af församlingarne sielfwe efter omständigheterna, på landet antingen efter nattbohlen eller an- norledes, beståmmas.

För hvarje distrikt utses en uppsyningsman som inom desåmma år boende, helst, så långt antalet medgifwer, bland Fattigwårds-styrelsens egna inwalde Ledamöter, hwarutom Fattigwårds-styrelsen, i fall så nödigt pröfwas, åger förordna en eller annan på- litlig person, uppsyningsmannen till biträde. Närmaste tillsynen öf- wer de fattige i distrikten, tillkommer desse uppsyningsmän, hwilka i tre års tid böra med denna befattning fortfara och derwid, med iakttagande af de för fattigwården faststålde allmänna stadganden, noggrannt fullgöra de föreskrifter, dem af Fattigwårds-styrelsen meddelas. Och skall till allmänhetens kännedom i fattigwårds- samhällets kyrkor kungöras, hwilka till uppsyningsmän blifwit ut- sedde och hwilka distrikt de fått sig anwisade.

§. 10.

Valbar till Ledamot uti Fattigwårds-styrelsen och till Di- strikts-uppsyningsman vare hvarje inom samhället skattfriwren och boende mansperson, som är fastighetsågare, eller åbo å kronolågen- het, hvarje ståndsperson i allmänhet, egendomsförwaltare, arrenda- tor, landbonde, borgare, näringsidkare och handtverkare eller ger-

ningsman, som är till myndig ålder kommen och för öfrigt åtnjuter allmänt förtroende.

§. 11.

Rättighet att deltaga i val till Ledamot uti Fattigwårdsstyrelse och till Distrikts-uppsyningsman samt att för öfrigt afgifva yttrande uti frågor, som fattigwården röra och, enligt denna Förordning, å församlingarne bero, tillkommer alla dem af samhällets medlemmar, hvilka, enligt gällande författningar, äga röst och talan uti allmänna till sockne- eller kyrkostemmas behandling hörande ärender. Yppas wid dylika val eller eljest, under öfverläggning om hvad fattigwården angår, skiljaktiga meningar, gälla hvad i sådant afseende om sockne- och kyrkostemmor är föreskrifvet.

§. 12.

Äf inwalde Ledamöter afgå, efter lottning inom Fattigwårdsstyrelsen, wid utgången af första året, sedan styrelsen trädit i verksamhet, en tredjedel eller så många, som närmast swara deremot, wid andra årets slut lika många och efter tredje årets förlopp de öfriga först inwalde. I de afgångne Ledamöternes ställe inwälgas nya på tre år, så att derefter en tredjedel af Ledamöterna årligen afträder ur styrelsen; dock kan afträdande Ledamot äfwen ånyo inwälgas. Afgår Ledamot eller Distrikts-uppsyningsman genom dödsfall, bortflyttning från orten eller af andra orsaker, innan tiden ute är, warde annan i stället inwald för den afgångnes återstående tjänstgöringstid.

§. 13.

Ej må någon, som blifwit till Ledamot i Fattigwårdsstyrelse eller till Distrikts-uppsyningsman wald eller uppsyningsmannen

till biträde förordnad, sådant uppdrag sig affåga eller undandraga, om han ej af ålder eller sjuklighet är hindrad att detsamma emottaga, eller under senaste tre år någondera af desse befattningar innehafst, eller ock har annat laga förfall. Likväl må ständig Ledamot i Fattigwårdsstyrelse ej till uppsyningsman utses, utan att han dertill samtycker.

§. 14.

Ordförande och Ledamöter i Fattigwårdsstyrelsen samt Distrikts-uppsyningsmännen och deras biträden tillkommer för desse befattningar icke något arvode eller andra förmöner. Deremot wäle Wi med Nådigt wälbehag anse den, som i sådane uppdrag under en längre tid med beredwillighet samt synnerlig omsorg och verksamhet nitälskat för fattigwårdens ordnande och handhafwande och sålunda gjort sig af det allmänna förtjent.

§. 15.

Ä wisa bestämda dagar af året, hvilka af församlingarne utfattas uti de i 48 §. omnämnde Reglementen, samt för öfrigt på kallelse af Ordföranden, så ofta behöfwet fordrar, sammanträder Fattigwårdsstyrelsen, hwarwid för att något beslut skall kunna fattas, utom Ordföranden, minst fyra Ledamöter i stad och två på landet böra wara närvarande. Wigtigare frågor, sådane som i 17, 25, 28, 34, 35, 42, 43 och 46 §§. omnämnas, äfwen som andre likartade ärender, skola dock ej företagas, der icke så många Ledamöter, som för styrelsens bildande minst erfordras, äro tillstädes. Har Ordföranden förfall att sammanträdet biwista, äge styrelsen utse någon af dess Ledamöter, att såsom Ordförande för tillfället leda göromålen. 2

Wid dese sammanträden föres protokoll eller minnesbok, hwari styrelsens åtgärder i förhet antecknas afwensom, om meningarne äro skiljaktige, det yttrande en hwar afgifwit. I sistnämnde fall skola fleste rösterna stadga beslutet; men äro de lika, gäller den mening Ordföranden biträdt. Har Ordföranden, på sätt i 27 §. medgifwes, enskilt widtagit åtgärder rörande fattigwården, anmåde derom till protokollet wid styrelsens nästa sammanträde.

§. 16.

Ordföranden underskrifwer å Fattigwårds-styrelsens wagnar och utfärdar alla af styrelsen beslutne expeditioner. Wid brefwering i embetsärenden åtnjuter Fattigwårds-styrelsen frihet från porto- och afurans-afgifts erläggande och ware jemwäl befriad från lösen, wadepenningar, revisionsförläggande och andre utgifter i lagföknings- och rättgångsmål, från borgens ställande för kostnad och skada wid ändringsfökländande och beswårs anförande samt betalning för annonsers införande i Landets allmänna Tidning.

För protokoll, bewis och andra handlingar, som från Fattigwårds-styrelsen utfärdas och till hwilka ej heller stämpadt papper erfordras, äger någon afgift icke rum.

§. 17.

Klagomål emot Distrikts-uppsyningsmän, Fattighushöfstandare och andre Fattigwårds-styrelsen eller uppsyningsmännen till biträde antagne personer, hwad deras tjenstebefattningar angår, anmäles hos styrelsen, som, derest icke klagomålet är af den beskaffenhet att det hörer till domstols upptagande och behandling, i hwilket fall detsamma derstädes må af klaganden fullföljas eller ock, om anledning dertill förekommer, genom styrelsens försorg utföras, äger pröf-

wa huruwida klagomålet förtjenar afseende och, i händelse den tilltalde finnes felaktig, derföre efter omständigheterna ålägga honom lämplig penningeafgift till fattigkassan, ifrån en till fem rubel silfwer.

§. 18.

Är någon missnöjd med Fattigwårds-styrelsens åtgärder, må han deröfwer hos Guvernören öfwer lånet anföra besvär, hwilka, jemte dertill hörande handlingar, böra inom trettio dagar efter det beswåranden om beslutet eller åtgärden blifwit underrättad eller del deraf erhållit, sagde dag dock oräknad, ingifwas antingen till Guvernören eller ock till Fattigwårds-styrelsen eller des Ordförande, som i sådant fall åligger att, så fort sig göra låter, till Guvernören insända beswårshandlingarne, jemte anmälan huruwida beswåren inom behörig tid inkommit eller icke, afwensom det yttrande, hwartill beswåren för öfrigt kunna föränledas, och ankommer sedan å Guvernören att, efter omständigheterna infordra wederbörandes förklarings- och utlåtanden i målet, samt dermed för öfrigt efter sakens beskaffenhet förtara.

Församling, som tillyder twänne eller flere Län, hörer, hwad fattigwården angår, under Guvernören öfwer det län, inom hwilket församlingens kyrka är belägen. I hwilka fall Fattigwårds-styrelsens beslut emellertid genast går i verkställighet, är i 58 och 60 §§ stadgad.

Äskar någon, som till Fattigwårds-styrelsen eller des Ordförande besvär öfwer styrelsens åtgärd inlemnad, bewis deröfwer, må sådant honom icke förwägras.

§. 19.

Besvär öfver Guvernörens Utslag i mål som fattigwården rör, böra inom nittio dagar efter det Utslaget kommit beswåranden till handa, sagde dag dock oräknad, före klockan tolf på dagen inlemnas till Guvernören, som efter det wederbörandes förklaringar i anledning af beswären blifwit infordrade och afgifne, äger beswären, jemte eget utlåtande och öfrige till saken hörande handlingar, till Ekonomie-Departementet af Senaten för Finland insända; dock hindra underdåniga besvär öfver Guvernörens Utslag i dylika mål ej Utslagets befordrande till verkställighet, utan förblir Utslaget wid full laga kraft intill dess detsamma kan i Råder warda ändradt eller upphäfwet.

I afseende å tiden för ändringsöskande uti Fattigwårds-styrelsens afwensom Guvernörens Utslag uti förenömnade fall gäller, angående Lappmarkens inbyggare, hwad derom genom Rådiga Rungörelsen den 14 Januari 1847 särskilt finnes stadgad.

Art. III.

Om fattigwårdens ordnande och handhafwande samt tiggeriers hämnande.

§. 20.

Fattige och nödlidande, som till åtnjutande af förförjning eller understöd af allmänna fattigwårds-inrättningar kunna komma i fråga, fördelas i följande fem klasser:

1:o. Sinnesswage och wansinnige.

2:o. Wanföre, åldrige och bräcklige, hwilka äro i behof af

andres skötsel och wård och icke sielfwa kunna med något slags arbete till sitt underhåll bidraga.

3:o. Andre gamle, sjuklige eller af kroppsligte beswårade personer, hwilka icke erfordra ständig wård och i mer eller mindre mohn äro arbetsföre.

4:o. Sådane hwilka med något bidrag af fattigwården, utan dess widare omsorg, kunna sig nödtorfteligen försörja och lifnära eller genom inträffade olycksfall eller sjukdom för tillfället äro i behof af understöd.

5:o. Wärlöse barn under sexton år, som sakna nödig omwårdnad.

§. 21.

Den som sig sielf ej lifnära gitter, men äger föräldrar eller andre anhörige i rätt upp- och nedstigande led, bör af dem, efter behof och såwidt deras tillgångar medgifwa, njuta wård och underhåll eller annat understöd, och endast i sådant fall, att detta understöd ej förflår till den behöfwandes nödtorftiga bergning, må fattigwården om bidrag dertill anlitas.

§. 22.

Som det, enligt 4 § 2 Art. i Lego-Stadgan för husbönder och tjenstehjon af den 15 Maj 1805, åligger husbonde att efter förmåga sköta och wårda tjenstehjon som under tjenstetiden insjuknar, bör tjenstehjonet under sagde tid ej heller falla fattigförförjningen till last.

§. 23.

Tjenstehjon som, ehwad det är i husbondes hus och kost eller ock, såsom statorpare, spanmålskarl, grufwe, bruks- och fabriks-

arbetare, eller under annan benämning, till visst arbete året om å någon jordlägenhet eller ock wid bergsbruk eller fabriksdrörelse sig förbundit, utan att lifwål hafwa egentligt jordbruk, sist från det trettionde ålders-år fortfarit i en och samma tjänst och deri tillbragt sine bästa arbetsår, samt derunder för orflöshet, ålder, sjuklighet eller annat ofall blifwit till vidare tjenstgöring oförmögen, skall genom husbondens och, der så skäligen pröfwat, afwen genom hans arfwingars försorg, till sin död åtnjuta wård och underhåll, emot sådant arbete, tjenstehjonet förmår uträtta. Skulle husbonde eller hans arfwingar ej måkta dylikt arbets- eller tjenstehjon försörja, bör det då af fattigwårds-samhället njuta wård och underhåll, lifsom andra behöfwande.

§. 24.

De församlingar, hwarest, i grund af testamentariska förordnanden, genom enskilda föråringar eller å hwarjehanda annat sätt, till fattiges försörjande bildats fattigkåsar eller anstalter, som stå under annan förvaltning, än den allmänna fattigwårdens och för hwilkas användande särskilda föreskrifter blifwit meddelade, böra de personer, som af dylika inrättningar åtnjuta försörjning eller understöd, icke falla den allmänna fattigwården till last, om annars slike understöd finnas förslå till deras nödtorftiga uppehälle: börande Fattigwårds-styrelsen om sådane fattig-understöd förskaffa sig tillförlitlig upplysning samt, derest personer, hwilka af slike anstalter eller enskild person böra underhållas, sakna nödig utkomst, lemna dem wård eller understöd, tills de blifwit till sin rätt hos dem deras underhåll åligger förhulpne, på sätt 25 § omförmåler, hwaremot fattigkåsan tillkommer ersättning för det emellertid sålunda

förskjutna underhållet. Med utsockne tiggare försäres, i sådane fall, enligt hwad i 39 § närmare stadgas.

§. 25.

Har Fattigwårds-styrelsen, enligt 24 §, warit föranlåten att taga wård om eller lemna understöd åt nödställd person, som förmenas böra af annan försörjningsanstalt eller enskild person underhållas, åge styrelsen låta den sin skyldighet härutinnan åsidosatt, derest han är inom fattigwårds-samhället boende, till sig inkalla och, i fall kallelsen hörsammas, sedan den tillstådeskomne blifwit i saken hörd, eller ock om kallelsen utan anmält laga förfall försummas, pröfwa huruvida skyldigheten att den nödlidande försörja eller understödja den uppgifne anstalten eller enskild person må åligga och tillika bestämna den ersättning fattigkåsan af den försumlige tillkommer för det understöd, som den nödlidande derifrån emellertid tilldelats. Är åter den, å hwilken skyldigheten i detta afseende enses böra hwälfwas, bosatt utom fattigwårds-samhället, anmälde Fattigwårds-styrelsen förhållandet hos Guvernören öfwer lånet som, derest en sådan är inom lånet boende, har att ingå i pröfning af saken, men i motsatt fall öfwerlemnar densamma till wederbörande Guvernörs handläggning.

Sedan annans skyldighet att lemna nödställd person försörjning eller understöd blifwit behörigen bestämd, bör Fattigwårds-styrelsen tillse att detta åliggande jemwål warder tillbörligen fullgjordt och, i händelse af tredska, wederbörande exekutors handräckning i sådant fall anlita.

§. 26.

Om församlingens eller Fattigwårds-styrelsens rätt att i wise

fall wägra personer från annan församling, att inom församlingen sig bosätta och hwad förbindelser i afseende å sådane personers underhåll och wård de af församlingens medlemmar, hwilka emot församlingens beslut eller utan Fattigwårds-styrelsens medgifwande, dem hos sig i årstjänst eller eljest såsom stadigt boende emottaga, sig derigenom ikläda, såsom ock hwad wederbörande till bewakande af fattigförförjnings-anstaltens bästa derwid hafwa att tillgöra, gälle hwad härom är eller framdeles kan warda stadgadt.

§. 27.

Den som förmenar sig vara i behof af försörjning eller understöd af fattigwården, bör sjelf eller genom ombud gifwa sådant tillkänna antingen åt uppsyningsmannen i distriktet eller des biträde, som derom hos uppsyningsmannen anmäler, eller ock hos Fattigwårds-styrelsens Ordförande eller någon af des ledamöter, hwarefter och sedan tillförlitliga upplysningar angående sådan persons omständigheter samt de tillgångar han äger eller kan hafwa att påräkna, afwen som rörande hans arbetsförmåga blifwit inhemtade, Fattigwårds-styrelsen, på anmälan derom, förordnar om och huruledes fattigförförjning eller understöd må honom tilldelas. Är den nödlidandes behof så trängande, att det genast bör afhjelpas, äge Ordföranden i Fattigwårds-styrelsen för honom anordna lämpligt understöd af fattigmedlen eller annan undsättning, eller ock låta intaga honom i Fattighus eller Fattigstuga, der sådane finnas, hwarom anmälan sedan göres wid Fattigwårds-styrelsens nästa sammanträde, då styrelsen besluter, huru med den nödlidande widare skall förfaras.

Distrikts-uppsyningsmännen äligger jemwäl, att sjelfwe göra sig

underrättade om alla i distriktet befintelige fattige och nödlidande samt wårnlöse barn och hos Fattigwårds-styrelsen eller des Ordförande föredraga deras behof af understöd.

§. 28.

Ä den tid, som i hwarje fattigwårds-samhälle anses lämpligast, skall, efter föregången kungörelse i församlingens kyrkor, reglering af fattigwården för det följande året af Fattigwårds-styrelsen företagas. Derwid bestämmes icke allenast hwilka fattiga böra åtnjuta antingen underhåll och wård samt på hwad sätt sådant skall ske, eller endast understöd och beloppet deraf, med fastadt afseende å den behöfwandes möjliga arbetsförmåga och andras skyldighet, der den kommer i fråga, att bidraga till behöfwets lindrande eller afhjelpande, utan ock fördelningen å samhällets medlemmar, enligt de grunder 3 Art. utstakar, af den kostnad, som till fattigförförjningens besfridande för året åtgår, och, derest samhället, på sätt 50 § omförmåler, öfwerenskommit att bilda nödhjelps-fond, hwad för sådant ändamål desutom kan erfordras, med hwad mera till fattigwårdens ordnande för året i öfrigt hörer. Hwad derwid beslutas, bör samhällets medlemmar genom kungörelse i kyrka till kännedom meddelas.

Skulle sedan under årets lopp förändrade omständigheter föranleda dertill, att någon af de fattige borde annorlunda försörjas eller understödet antingen ökas, nedsättas eller ock helt och hållet indragas, äge Fattigwårds-styrelsen derom widtaga åtgärd, utan hinder af hwad i sådant afseende wid fattigwårdens ordnande för året blifwit tillgjordt.

§. 29.

Fattighjon eller sådane fattiga, som af fattigförsörjningen öfvertagas, böra i allmänhet, på sätt nedanför omförmåles, wärdas och underhållas i Fattighus, Fattigstuga eller andre dylika anstalter, men ej uti sådane, som äro bestämde till förvarande af förbrytare eller lösdriskare, eller ock, wid här nedan omförmålde händelser, fördelas å rotor inom fattigwårds-samhället eller inafforderas hos sådane personer, som åtaga sig och pröfwat kunna lemna de fattige den wård och det underhåll hwaraf de äro i behof, emot ersättning, lempad efter deras större eller mindre oförmögenhet att underhållet med arbete godtgöra. Fattige, som tillhöra stad, kunna inafforderas jemwäl å landet, dock att de fortfarande räknas till stadens medlemmar och icke på något sätt må falla den församling till last, inom hvilken de sålunda äro wistande.

§. 30.

Wansinnigt eller sinnesswagt fattighjon, hvilket församlingen icke will, på sätt 12 § i Nådiga Förordningen af den 4 Februari 1840 angående sinnessjuka personers wård och förbättrade anstalter till deras botande medgifwer, å dårhus inlösa, eller, som i brist af utrymme derstädes, måste i församlingen förblifwa, skall på bestämd helst längre tid, inafforderas hos sådan person, som den sjukas samwetsgranna wård och underhåll sig åtager.

§. 31.

Ä enahanda sätt böra i de församlingar, hwarest fattighus eller fattigstuga icke finnes eller anses kunna med fördel inrättas, de uti 2 klassen i 20 § upptagne fattighjon wärdas och försörjas, hwar emot tredje klassens fattige kunna å rotor fördelas, för att efter om-

ständigheterna antingen genom årligt sammanskott till fastställt, roteintresenterne emellan fördeladt belopp, eller ock turwis hemma hos desse, njuta uppehälle, hwarwid i senare fallet, till förekommande af de olägenheter, fattighjonets flyttande alltför ofta från en till annan roteintresjent medförer, den ordning helst må iakttagas, att hjonets wistelse för gången hos en hwar af roteintresenterne ej blifwer kortare, än att hela turen, rotelaget igenom, warar så länge regleringen af fattigförsörjningen inom samhället för hwarje gång blifwer gällande.

§. 32.

Bidrag till sådane nödställda personer, hvilka kunna hänföras till de uti fjerde klassen i 20 § uppgifne fattige, bör helst lemnas i spanmål eller matwaror, men icke i penningar, så framt ej särskild anledning härtill förekommer. Ej må sådant understöd sedan af den behöfwande åt annan öfwerlätas eller användas till andre ändamål än dess egen nödtorftiga bergning, wid äfwen ty, att understödet indrages eller ock efter omständigheterna förminskas.

§. 33.

Wärn, som höra till fattigförsörjningens omwårdnad, böra icke i något fall uti fattighus eller fattigstuga intagas, utan, der särskild anstalt för deras försörjning och underwising i christendomen icke finnes inrättad, genom Fattigwårds-styrelsens försorg, för så lång tid å ett och samma ställe, som sig möjligen göra låter, inafforderas hos wälförande och pålitlige personer, der de, under åtnjutande af en christlig uppfostran i öfrigt, tillika blifwa i tillfälle att inhämta kännedom om sådane slöjder, landtmanna-arbeten eller andre tjenlige sysselsättningar, hwarigenom de i framtiden må kunna sjelfwe

sig lifnära och försörja, samt blifwa nyttige medlemmar i samhället. Sådant understöd af fattigwården upphör dock sedan barnet fyllt fjorton år; men äfwen efter denna tid skall det sålunda wårdade barnet qwarstanna hos sine fosterföräldrar intill dess barnet uppnått sexton år, samt hos dem fortfarande arbeta, — utan att derföre erhålla annan ersättning än föda, kläder, skopplagg och husrum, — dereft Fattigwårds-styrelsen finner att fosterföräldrarne samwetsgrannt uppfyllt sina skyldigheter emot det dem anförtrödda barnet. I annan händelse, eller om fosterföräldrarne sjelfwe ej önska att, under nämnde wilkor, widare hos sig behålla barnet, bör styrelsen wara angelägen att åt sagde barn förskaffa utwäg till dess underhåll och fortfarande wård. Sedan det wårdade barnet fyllt sexton års ålder upphöra de ömsesidiga förbindelserne hos församlingen, fosterföräldrarne och barnet, dereft icke barnet såsom sinnesswagt, sjukligt eller af kroppsligte beswåradt är oförmöget att sjelf försörja för sin utkomst och således bör hänföras till någon af de i 20 § för öfrigt uppräpnade fattige, hwilka äro i behof af ständigt understöd och omwårdnad af fattigwårds-samhället, eller eljest hafwa bidrag till sin försörjning för tillfället af nöden.

§. 34.

Wägrar någon att emottaga fattighjon, hwars underhåll och wård blifwit honom ålagdt eller han sig åtagit, eller åsidosätter han, eller den hos hwilken fattigt och wårnlöst barn blifwit i det afseende nästföregående § upptager inakkorderadt, sine skyldigheter i dessa hänseenden och antingen undandrager hjonet eller barnet nödig föda och omwårdnad, eller bemöter det med hårdhet, utan att låta sig af erhållne warningar råtta, åge Fattigwårds-styrelsen att inakkordera

fattighjonet eller barnet hos annan person på den motwilliges bekoftnad; ankommande frågans behandling i öfrigt eller hwad angår den motwilliges åläggande att ersättning i detta afseende utgifwa, antingen på Fattigwårds-styrelsen eller ock på Guvernören, på sätt och enligt de grunder, som i 25 § finnas stadgade. Ej må sådane fattige eljest, utan Fattigwårds-styrelsens samtycke, till andras skötsel och underhåll öfwerlemnas. Flyttar den, hos hwilken wårnlöst barn är inakkorderadt, till annat fattigwårds-samhälle och will barnet medtaga, söke Fattigwårds-styrelsens tillstånd dertill.

§. 35.

Barn som, enligt 21 §, af föräldrar eller anförwandter, med eller utan bidrag af fattigförsörjningen, böra wårdas och underhållas, må, dereft de med tiggeri beträdas, utan att derifrån afhållas af föräldrar eller målsmän, oaktadt erhållen warning af Fattigwårds-styrelsen, efter dennes närmare pröfning, af fattigwården öfwertagas, och åligger det i sådant fall föräldrarne eller dem, hwilka sin skyldighet i berörde afseende sålunda åsidosatt, att utgifwa antingen full ersättning för den kostnad fattigwården för slike barns wård och christeliga uppföstran får widkännas, eller ock så stor del deraf som i hwarje särskildt fall anses skäligen kunna dem påföras, hwilket allt ankommer på Fattigwårds-styrelsens eller på Guvernörens pröfning, i den ordning och efter de grunder, som i 25 § finnas bestämda.

§. 36.

Fattighjon och fattige barn samt Fattighusföreståndare och de hos hwilka sådane fattige blifwit antingen inakkorderade eller wistas å rota eller ock äro till arbete emottagne, stå till hwarandra i sam-

ma förhållande, som tjenstehjon och husbönder, enligt Legohjons-
Stadgan, i följe hvaraf slike fattige, der de äro arbetsföre, böra
med hörsamhet och beredwillighet efter förmåga fullgöra de göro-
mål dem ombetros.

§. 37.

Den som, emot årlig ersättning af fattigwården, åtager sig
fattigt och wårnlöst barns underhåll och christeliga uppfostran, samt
efter det barnet uppnått fjorton års ålder fortsar ått förse detsam-
ma med allt hwad i 33 § föreskrifves, såsom ock den, hwilken,
sedan barnet uppnått sexton år, hos sig behåller dylikt barn, antin-
gen af det skal att barnet sådant sjelf önskar, eller att detsamma
ej kunnat förskaffa sig utwäg till sin försörjning, skal i afseende å
barnet åtnjuta de förmåner, som uti 4 § 3 Art. i Legohjons-Stad-
gan af den 15 Maj 1805 äro fosterföräldrar tillerkända. Ena-
handa rättigheter tillkommer äfwen den, hwilken eljest upptager barn,
som stå under fattigförsörjningens omwårdnad, när Fattigwårds-
styrelsen dertill samtycker och han för öfrigt samma omsorg för bar-
net iakttager.

§. 38.

Hwarken fattighjon, som å fattighus, fattigstuga, å rota eller
hos enskild person är insatt, eller barn, som af fattigwården blif-
wit inafforderadt eller i särskild försörjningsanstalt intaget, må
derifrån sig aflågsna och stryka omkring för att tigga. Efter det,
warde återhemtadt och erhålle allwarlig föreställning genom Fattig-
hus-föreståndaren eller uppsyningsmannen i distriktet. Låter det sig
deras ej rätta, utan ytterligare med slikt oskick beträdes, straffes, ef-
ter anmälan härom hos Fattigwårdsstyrelsen, med lämplig aga, i

närvaro af Fattighus-föreståndaren, Distrikts-uppsyningsmannen el-
ler den, hwars wård fattighjonet eller barnet varit ombetrodt. För
dylik öfwerträdelse oftare skal fattighjonet desutom hållas under
uppsigt å arbetshus, der sådant finnes inom fattigwårds-samhället
inrättadt, att derstädes efter omständigheterna längre eller kortare tid
till arbete hållas. Men är den, som begått en dylik förseelse, yn-
gre än sexton år, skal han ej insättas å arbetshus, utan bör Fat-
tigwårdsstyrelsen antingen aflemna honom uti någon för barn be-
stämd uppfostringsanstalt, der desse, skiljde från umgänge med full-
wårta lösdriware, sysselsättas med nyttiga handarbeten, eller ock å
de orter, der sådane uppfostringsanstalter ej finnas, såsom den sista
utwägen inaffordera desse minderåriga barn hos wålkände familjer
i afseende å eftersyn och emot ansvarighet derföre, att det wårdade
barnet icke tillåtes att widare begå dylik förseelse. Andre, ehwad
de af fattigwården njuta understöd eller icke, som med tiggeri och
betlande beträdas, utan att af erhållen warning af Fattigwårds-
styrelsen eller Distrikts-uppsyningsmannen i hemorten låta sig rätta,
ware till lagenlig behandling och ansvar förfallne.

Ej må fattighjon tillåtas att wistas utom fattigwårds-samhäl-
let, derest ej fattighjonet gitter wisa sig hafwa giltigt och lagligt
ärende, ej heller om anledning är att befara, det fattighjonet, ge-
nom tiggeri eller annorlunda, skal falla andra orter till last.

§. 39.

Hwarje fringsströkande och betlande person må, då han anträf-
fas, tagas i förwar och inställas hos uppsyningsmannen i distrik-
tet, hwilken, om den betlandes hemort är känd eller tillförlitlig ut-
redning derom genast kan winnas, samt han tillhör samma eller

angränsande fattigwårds-samhälle, äger affända honom till Distrikts-uppsyningsmannen i hans hemort. Kan upplysning om hans hemvist icke genast erhållas eller är han ifrån aflägsnare fattigwårds-samhälle eller eljest mistankar underkastad, bör han öfverlemnas i stad till Magistraten eller Polisstyrelsen och å landet till Kronolänsmannen i orten, för att genom dess försorg antingen till hemorten försändas eller annorlunda efter författningarne behandlas. Vid behandlingen af dem, som äro under sexton år, skall likväl iakttagas att de intill dess de från orten bortskickas, samt derefter under transporten, icke få komma i sällskap med fullväxte lösdrivare eller brottslingar.

§. 40.

Förmenar Fattigwårds-styrelsen i det samhälle, till hvilket fringsstrykande betlare blifwit öfverlemnad, skyldigheten att honom underhålla icke tillhöra samhället, utan vill den å annat fattigwårds-samhälle hwälfwa, utföra talan derom på sätt angående tvist i allmänhet emellan särskilda församlingar, till hwilken någon person rätteligen bör höra, finnes eller framdeles kan wara stadgad.

§. 41.

Tiggares fortskaffande och underhåll, då de icke till Guvernörens behandling afskickas, ombesörjes inom hvarje distrikt i den ordning församlingarne sjelfve må bestämma, dock med iakttagande af hwad i 39 § är stadgad om barn under sexton år, och äga de skjutsande, då skjuts erfordras, derföre åtnjuta wanlig skjutslega, samt till den betlandes underhåll sex koppek silfwer om dagen, dereft de icke sådant för mindre sig åtaga.

Är den betlande från annat fattigwårds-samhälle, utgifwes er-

sättningen, på Distrikts-uppsyningsmannens anmälan, förskottsvis af Fattigwårds-styrelsen i det fattigwårds-samhälle, der den betlande öfverkommit, och må derefter hos Fattigwårds-förvaltningen i det samhälle, till hwilket den betlande hör, återfordras, eller, dereft betalning icke följer, hos Guvernören öfver lånet utföras.

§. 42.

För den kostnad fattigkasan i den betlandes hemort sålunda kan komma att widkännas, äge Fattigwårds-styrelsen, på sätt 25 § omförmåler, antingen sjelf låta uttaga eller ock hos Guvernören öfver lånet till utföring anmäla ersättning, dereft den betlande varit å rota insatt, hos annan inafforderad eller, på sätt i 38 § stadgas, emot ansvarighet för dess uppförande till någon familj aflemnad, af den, wården om honom tillkommit, i fall denne icke senast inom fyra dagar å landet eller tjugufyra timmar i stad, efter det den betlande från hemorten afwikit, derom hos Fattigwårds-styrelsen, Distrikts-uppsyningsmannen, Kronolänsmannen i orten, Stadsskifalen, Magistraten eller Polisstyrelsen anmält och för öfrigt befinnes att han icke, genom åsidosättande af sin underhållsskyldighet eller eljest, varit till den betlandes afwikande wällande. Då sådan anmälan skett, bör den afwikne i wanlig ordning allmänneligen efterlysas.

§. 43.

Enahanda ersättningskyldighet åligger jemwål husfader, då hans barn, som wistas hemma, eller husfolk så tiggande fringsstryka, samt förty gripas och hemsändas. Föräldrar och andre, hwilka genom tvång eller annorledes förmå sine barn eller dem, om hwilka de hafwa tillsyn och wård, eller hwilka de, på sätt i 38 § om-

förmåles, under ansvarighet emottagit, att begifwa sig ut på tiggeri, skola, oberoende af den enligt 42 § dem åliggande ersättnings- skyldighet, härföre erhålla allwarlig föreställning af Fattigwårdsstyrelsen, och om de med slift officiell likwål ytterligare beträdas, er- lägga till fattigkassan, efter Fattigwårdsstyrelsens bepröfwande, ifrån en till och med fem rubel silfwer.

§. 44.

Har fattigkassan widkänts utgifter för hemförsändande af an- dre än sådane personer, som i nästföregående tvåanne §§ omnäm- nas, skall kostnaden derföre af den hemsände ersättas eller, om han dertill saknar tillgång, med arbete aftjenas å arbetshus, der sådant finnes inom fattigwårds-samhället inrättadt, eller ock å den tid och ort, Fattigwårdsstyrelsen åger honom anvisa.

§. 45.

Den kostnad, som till fattighjons begrafning erfordras, skall af fattigkassan bestridas. Afliider okänd person, fringstrykande tiggare eller någon af församlingens medlemmar, som ej efterlemnad tillgång till kostnaden för sin jordfästning, eller wet man ej någon, som borde taga wård om den döde, skall derom anmålans hos Fattigwårdsstyrelsen å stället, som åger tillse att den afliidne warder såsom annat fattighjon, på fattigkassans bekostnad begrafwen. Fin- nes sedan någon, som denna kostnad enligt 21, 22, 23 och 24 §§ kan åhwalfwas, åge Fattigwårdsstyrelsen att af sådan person utfä ersättning derföre, eller om den afliidne tillhört annat fattigwårds- samhälle, sagde ersättning derifrån infordra, på sätt i senare mo- mentet af 41 § är anvisadt.

§ 46.

När allmännare eller större nöd uppstår, är det ett bland Fat- tigwårds-förvaltningens angelägnaste åligganden att, till förekom- mande af tiggares fringstrykande, såwidt sig göra låter, söka an- skaffa arbetsförtienst åt dem bland samhällets nödställda medlem- mar, som äro arbetsföre, antingen hos enskilde personer, wid all- männa eller enskilda inrättningar, fabriker, kårrodlingar, eller andre arbetsföretag, eller ock genom uppköp på fattigkassans bekostnad af rudimaterier, som lemnas dem till bearbetning emot wifv måttlig er- sättning i penningar eller företrädeswis i spanmål och matwaror, hwarefter tillverkningarne för fattigkassans räkning försäljas. Wil- ja församlingarne för sådant ändamål inrätta stadige eller provisio- nelle arbetshus, må det å dem sjelfwe ankomma.

Finnas fattigwårds-samhällets tillgångar under inträffad mis- wärt eller andre swårare förhållanden wara otillräcklige till fattig- wårdens ordentliga handhawande, bör Fattigwårdsstyrelsen i god tid hos Guvernören öfwer lånet anmäla ortens tillstånd samt tillika uppgifwa des behof af undsättning och derjemte föreslå de utwägar, som anses wara lämpligast till nödens afhjelpande, på det Guver- nören må komma i tillfälle att derom till Landets Styrelse inberät- ta, i afseende å utwerkande af nödige anslag för sagde ändamål. Blifwa i följd deraf allmänna arbeten anbefallde till beredande af sushelsättning och arbetsförtienst för de nödställda, böra Fattigwårds- styrelsens medlemmar och Distrikts-uppsyningsmännen icke undandra- ga sig att, så widt sig göra låter, wid anordningen och ledningen af arbetet biträda.

§. 47.

För att befordra det i nästföregående § omnämnde ändamål och på det arbetsförtjenst må kunna beredas åt sådana personer, som deraf äro i saknad och synnerligen dem, hvilka försändas till hemorten för att förse sig med laga försvar, innan de gitta sådant anskaffa, böra församlingarne söka att efter hand och särdeles då ymnigare årswärt eller andra gynnande förhållanden sådant underlätta, genom tillfött efter omständigheterna, utöfver hvad till fattigwårdens bestridande erfordras, inrätta nödhjelpsfonder i spanmål eller penningar, hvilka äfwen genom utlåning och en samwetsgrann förvaltning böra efter möjligheten ökas och förkofras.

§. 48.

Angående fattigwårdens ordnande och handhafwande samt hvad dermed i öfrigt har gemenskap, böra närmare bestämmelser, lämpade efter olika ortsförhållanden, såwidt desse å fattigwårdsregleringen inverka, och i öfwerensstämmelse med de allmänna föreskrifter denna Förordning innehåller, der ej, på sätt 70 § medgifwer, särskilda omständigheter till afvikelse härutinnan föranleda, för hvarje fattigwårds-samhälle meddelas genom särskildt Reglemente, hvilket fattigwårds-samhället äger för sig uppgöra och wid allmän kyrkostämma antaga. Dese Reglementen skola, innan de äro till eftersefnad gällande, af Guvernören öfwer lånet fastställas och böra i sådant afseende, så fort sig göra låter och sist inom två år härfter, öfwerlemnas till Guvernören, som åligger tillse, huruvida wid deras uppgörande och antagande blifwit iakttaget hvad till befrämjande af en ändamålsenlig fattigförförning i allmänhet stadgadt är,

samt behörigen rätta om något emot Lag och författningarne stridande i dem tillåfventyrs förekommer.

Finnas sedan framdeles ändringar i Reglementet nödiga, böra äfwen de hos Guvernören till stadfästelse anmålans.

Uti hvad Guvernören i desse fall besluter, må dock ändring i wanlig ordning sökas.

Art. III.

Om medlen till bestridande af fattigwårdskostnaden, samt uppbörd, förvaltning och redowisning deraf.

§. 49.

Till bestridande af fattigwårdens utgifter och kostnader hafwa församlingarnes fattigwårds-inrättningar att påräkna och uppbära följande tillfälliga bidrag:

1:o). Den afgift af en åttendedels procent utaf wärdet för afidnes qwarlåtenskap, som, enligt Lag, de fattige tillkommer och inom fattigwårds-samhället utfaller.

2:o). De tillgångar fattighjon, hvilka till ständigt underhåll af fattigwården öfwertagas, kunna åga, samt qwarlåtenskapen efter sådana fattighjon, dock att borgenärers rätt dertill icke förnärmas.

3:o). Insamlingar för de fattige wid bröllop, barndop och andra tillfällen.

4:o). De kollekt, som till förmon för de fattige i kyrkorne eller annars under Gudstjenst inom fattigwårds-samhället uppbåras och hvad eljest i fattigböför eller i bäckten de fattiga tillfaller.

5:o). Den andel af böter och sakören, som enligt lag och särskilde författningar de fattige tillkommer.

6:o). Inkomsten af offentliga nöjen och förlustelser, hvilka till förmon för de fattige anställas.

7:o). Hvad till de fattige bör erläggas för hvarje emot inträdes-avgift anställd offentlig lustbarhet, samt af fringvandrande taffspelare, musikanter med flere sådane, för rättighet att för penningar wisa konstverk eller sällsynta naturalier, m. m.

8:o). Sådane avgifter till fattigförsörjnings-anstalterne, wid särskilda tillfällen, om hvilka i öfrigt uti fattigwårds-samhället tilläsväntens öfverenskommit och som det för samhället gällande särskilda Reglemente bör närmare upptaga.

9:o). Wiß andel af den till fattiga barns uppfostran å Kronans stat anslagne fyrationde tunne spanmålen eller deremot svarande penningesumma, enligt den fördelning Guvernören för hvarje län låter uppgöra; ägande sedan Fattigwårds-styrelsen att berörde spanmål eller penningar emottaga och för sådant ändamål emellan de barn, som anses vara deraf mest i behof, fördela, med iakttagande likväl af hvad Nådiga Cirkulärbrefvet af den 2 November 1813 härom innehåller.

10:o). Likaledes efter Guvernörens fördelning wiß andel af det anslag Wi, genom Nådigt Cirkulärbref den 25 Februari 1840, bestämt att för enahanda ändamål från Fattig- och Arbetshus-fonden för hvarje län utgå. Börande desse medel på sätt och enligt samma grund som 9 punkten föreskrifver angående fyrationde tunne spanmålen fördelas och användas.

11:o). Hvad af det särskilda anslag, Wi medelst Nådigt

Cirkulärbref den 6 November 1849 härintills af Statsmedlen bewiljat, men som hädanefter af Fattig- och Arbetshus-fonden skall utbetalas, till wårnlöse barns wård och uppfostran, i sådant afseende kan fattigwårds-samhället tilläggas. Skolande desse medel användas endast till utomordentliga försörjningsåtgärder och hufvudsakligen till beredande af förökad tillsyn öfver sådana minderåriga barn, hvilka, sedan de wisat fallenhet för brott, blifwit aflemnade till familjer under wård och tillsyn samt ansvarighet för deras uppförande.

12:o). De gåfvor, föråringar och donationer, hvilka med eller utan särskilda villkor och förbehåll blifwit gjorde eller framdeles göras till förmon för de fattige i fattigwårds-samhället eller någon del deraf, och icke äro af gifwaren ställda under annan förvaltning än den allmänna fattigwårdens; dock böra wid användandet af sådane gåfvor och föråringar de föreskrifter iakttagas, som särskilt för dem kunna vara meddelade.

13:o). Afkastningen från hus och jordlägenheter samt räntor af kapitaler, der sådane tillhöra fattigwårds-inrättningen.

14:o). Hvad som inflyter wid försäljningen af tillverkningarne å fattig- eller arbetshus, der sådane finnas inom fattigwårds-samhället inrättade.

Särskilt äga fattigwårds-inrättningarne i städerna att påräkna:

15:o). Wiß fattigavgift, såsom frivillig gåfwa, af dem, hvilka i staden winna burskap eller borgarerätt.

16:o). Den avgift, som för de inom stadens område privilegierade bilharder, enligt privilegiebrefvens innehåll, ärligen bör till de fattige erläggas.

17:o). Frivillige afgifter af Skeppsrederier, besättningar och passagerare å in- och utrikes gående fartyg; men åger staden Sjömanshus, uppbåras desse föråringar af Sjömanshuset.

§. 50.

Hvad till fattigförsörjningen, dertill hörande anstalter och inrättningar, afhjelpande af tillfällige och oförutsedde behof eller bildande af nödhjelpsfonder med mera dylikt, utöfver de i 49 § uppräknade inkomster samt de ersättningar, hvilka enligt denna Förordning och fattigvårds-samhällets särskilda Reglemente komma fattigkassan till godo, pröfwat vara af nöden, tillföjutes på sätt i nästföljande §§ omförmåles. Detta tillföjott fördelas i fastighets- och personel-avgift.

§. 51.

Fastighets-avgift utgår å landet icke allenast från hemman och jordlägenheter, utan ock från masugnar, hyttor, bruk och bergwerk, manufaktur- och fabriks-inrättningar, salu- och tullsågar samt tullmjölqvarnar, och i stad ej mindre från dylika anläggningar, än från gård, tomt och ågor å stadens mark, utan afseende å jordlägenhetens natur, eller till hwilket stånd ågaren eller innehafwaren deraf hörer. Likväl må sli fastighetsavgift icke påföras skattlagde Krono-nybyggen, förr än lägenheten åtnjutit så många frihetsår från skattens erläggande, att half skatt till Kronan derifrån utgår.

§. 52.

Personel avgift är i allmänhet hwarje Finsk medborgare underkastad och må förty, efter omständigheterna och hwart och ett fattigvårds-samhälles inbördes öfverenskommelse och beslut, påföras alla dess medlemmar, såsom: Embets- och Tjenstemän samt en och

hwar, som å finsk stat eller wid allmänna inrättningar åtnjuter löner, pensioner och årliga arfwoden af hvad namn och beskaffenhet de wara må, eller andre allmänna, i eller utom stat bestående inkomster, tjenstemän utan bestämde löneförmoner, ståndspersoner i allmänhet, hvilka icke kunna till Embets- och Tjenstemanna klassen hänföras, Handlande, Borgare, Näringsidkare och Handtwerkare med flere, som i stad till wiså skatt- och näringsören äro taxerade, Handels- och Apotheksbetjente, Skeppare och Sjöfolk, Gesäller och Lärodrengar, Formän, stadernes Arbetsfolk, Gerningsmän å landet, Egendomsförwaltare, Landbönder och Arrendatorer, Jordtömpare, arbetare och betjente wid grufwor, masugnar, bergwerk, bruk, hyttor, sågar och qvarnar, manufaktur- och fabriks-inrättningar, allmogens söner, döttrar och mågar, drengar, pigor och öfrige tjenstehjon, såsom dagswerkare, stat- och legokarlär samt andre dylika å skilde orter under olika benämningar förekommande personer, hörande till den arbetande klassen, sätningstagare, inhysingar, backstuguhjon med flere, hvilka icke hafwa hemmansbruk, jemte sliکه personers hustrur, enkor och barn öfwer femton år, äfwen om de såsom fastighets-ägare särskilt för sine lägenheter äro till utgörande af fattigavgift taxerade.

Ej må likväl den som kan hänföras till tvåanne eller flere af förenämnde bestämmelser påföras dubbel personel fattigavgift, utan erlägge sådan endast i den egenkap, för hwilken, enligt Reglementet, en högre avgift åger rum.

§. 53.

Från skyldigheten att för sine personer till allmänna fattigförsörjningen bidraga, befrias:

1:o). Alla wid Finska trupperne i tjenst warande militärpersoner, ehwad de tillhöra befälet eller gemenskapen.

2:o). Agare af fastighet på landet och innehafvare af Kronolågenhet som derstädes sjelf förestår wårdskapet, så framt han icke tillika idkar annan näring eller rörelse eller innehafwer befattning, för hwilken personel afgift enligt 52 § bör erläggas, eller eljest kan hänföras till deri uppräknade personer.

3:o). Barn under femton år.

4:o). Alle som af allmänna eller enskilda fattigwårds-inrättningar försörjas, antingen med ständigt underhåll eller särskildt bidrag, så länge de deraf äro i åtnjutande.

Finnes för öfrigt inom samhället någon wara så medellös, att han, ehuru i stånd att utan understöd af fattigwården sig uppehålla, likwäl derutöfwer icke äger några tillgångar, så att afwen ett ringare bidrag till fattigfonden blefve för honom betungande, må Fattigwårds-styrelsen, efter pröfning och inhemtad utredning om förhållandet, wid den i 28 § omnämnde reglering af fattigwården för året, friskalla sådan person från skyldigheten att erlägga fattigafgift.

§. 54.

Det bidrag till fattigförsörjningen tjenstehjon åligger utgöra, skall, då tjenstehjonet minst fem år efter hwarandra hos samma familj eller å samma ställe tjenstgjort, till hälften nedsättas, men efter tio års enahanda tjenstetid helt och hållet upphöra, för så lång tid tjenstehjonet derstädes fortfarande i tjenst förblifwer.

§. 55.

I afseende å grunderne för fattigafgifternes utgörande, äga

församlingarne antaga och bestämma samt uti de särskilda Reglementen, hwilka i 48 § omnämnas, införa förhållandet emellan de bidrag, som ifrån fastigheterna böra utgå och de personella afgifter, hwilka af fattigwårds-samhällets medlemmar skola utgöras; börande de de betalningsskyldige inom samhället, med anledning häraf, uti särskilde klasser fördelas.

§. 56.

Husbonde ware ansvarig för de afgifter till fattigförsörjningen, som påföras hans hus-, arbets- och tjenstefolk samt de inhyssingar, backstuguhjon, sytningstagare och andre personer, som hos honom blifwit mantalskrifne och icke hafwa egentligt jordbruk, afwen som Sjömanshusen för de derstädes inskrifne, å resor stadde skappare och sjöfolks fattigafgifter, med rättighet att af slike personers aflöning, sytning och andre tillgångar eller genom deras arbete sig derföre godtgöra. Ej må någon, som för eget eller annans bidrag till fattigförsörjningen är ansvarig, erhålla utflyttningsbewis till annan ort, innan han styrkt att desse bidrag blifwit behörigen erlagde eller ock nöjaktig säkerhet för dem ställt.

§. 57.

De afgifter, hwilka fattigwårds-samhällets medlemmar såsom bidrag till fattigförsörjningen påföras, skola, ehwad de utgöras i spanmål eller penningar å den tid och ort Fattigwårds-styrelsen utsätter och hwarom genast, efter det fördelningen skett, bör uti kyrkorne inom samhället kungöras, inlevereras till uppsyningsmannen i distriktet eller de personer, som sådan uppbörd särskilt tillhör, eller ock direkte aflemnas till den, som å rota eller emot annan ersätt-

ning, till underhåll emottagit fattighjon eller fattige och värnlösa barn, eller till sådana behöfvande, som, utan att af fattigvårdsinrättningen försörjas, af densamma åtnjuta wist beståndt eller tillfälligt understöd. Andre, som af fattigvården underhållas, må icke sjelfre uppbära hwad till deras underhåll är anslaget.

Likwäl är det församlingarne obetaget att, der de så anse lämpligare, anlita Kronans uppbördsman om uppbörden af de fattigavgifter, som i penningar utgå, antingen inom hela fattigvårds-samhället eller uti större eller mindre del deraf. Skolande i sådant fall Håradsskrifwaren, sedan fullständiga uppgifter blifwit honom inom den tid Guvernören öfwer lånet bestämmer, af Fattigvårdsstyrelsen meddelade, verkställa debiteringen och Kronofogden, wid de wanlige uppbördsstämmorne, i sammanhang med Kronoutskylderne uppbära jemwäl de kontante fattigavgifterne samt derefter, inom den tid som för inlevereringen till Landt-Ränteriet af Kronomedelsuppbörden finnes föreskrifwen, till Fattigvårdsstyrelsen aflemna de in slutne fattigmedlen, jemte fullständig redowisning, åtföljd af behörige verifikationer, hwarwid Kronofogden likwäl äger innehålla fyra procent af de uppburne medlen att såsom uppbördsarswode jemnt fördelas emellan honom och Håradsskrifwaren. Säkerhet och förmonsrätt näst efter Kronan tillkommer fattigvårds-kassan hos Kronouppbördsmännen för de af dem uppburne fattigmedel.

§. 58.

Fattigvårdsstyrelsens beslut i afseende å fördelningen af de uttaxerade fattigavgifterne, den derå grundade roteregleringen samt skyldigheten att nödlidande person till wård och underhåll emottaga, gå genast i verkställighet, utan hinder af de besvär, som deröfwer

tillåfventyras anföras, med rättighet likwäl för den beswärande att, i händelse ändring i Styrelsens beslut winnes, efter anmälan och utredning derom, genast utur fattigkassan utbekomma ersättning för hwad han sålunda mer än wederbordt i fattighbidrag eller för dylik persons wårdande och underhåll fått widkännas.

§. 59.

Underlåter någon att å den tid och det ställe Fattigvårdsstyrelsen utsätter afbörda sig det honom påförda bidrag till fattigförsörjningen samt sådant ej heller fullgör wid den uppbördsstämma Fattigvårdsstyrelsen bör låta å resterne utlyska, äge styrelsen utfärda restlångd och, i afseende å resternes indrifwande, öfwerlemnna densamma till Kronofogden eller Lånsmannen å landet och wederbörande Exekutor i staden, hwarefter denne oförtöfwadt bör låta uti kyrkorne pålysa en allmän uppbördsstermin, å hwilken de restskyldige äga inbetala resterne; men skulle äfwen denne termin försummas, bör Exekutor i laga ordning lemna handräkning till medlens uttagande hos den tredskande, dock så slike rester, der de sålunda äga uttagas, ej wara äldre än tre år. Ej må annat än uppteckt quitans öfwer redan erlagd betalning hindra medlens uttagning; den misnöjde, som tror sig annorlunda kunna styrka sin rätt, likwäl obetaget att derom särskilt i laga ordning utföra talan. För öfrigt åligger det Exekutor wid eget betalningsansvar att, sist inom tre månader efter det restlångden blifwit honom tillställd, hafwa alla ostridige rester indrifne, samt medlen, åtföljde af fullständig redowisning, till Fattigvårdsstyrelsen aflemnade.

Huru förfaras skall då någon wägrar att emottaga fattig-

hjon, hwars wård och underhåll blifwit honom ålagdt, är i 34 § stadgadt.

§. 60.

Hwad nästföregående tvåanne §§ innehålla angående bidragen till fattigwården, gälle äfwen om de ersättningar till fattigkåsan, Guvernörerne eller ock Fattigwårds-styrelsen, enligt 2 Art. och fattigwårds-samhällets särskilda Reglementen, äga ålägga dem, hvilka sine skyldigheter i afseende å fattigwården åsidosätta och sålunda tillsända fattigkåsan obehörig kostnad.

§. 61.

Då i anseende till den betalningskyldiges tredska, att på bestämd tid, eller wid den i 59 § omnämnde restantieuppbörd, erlägga det bidrag till fattigwården eller den ersättning, som direkte till fattigwårds-förvaltningen eller enskild person inom fattigwårds-samhället bordt aflemnas, wederbörande Exekutors handräckning anlitas, äge denne att derföre beräkna sig till godo skjut och dagtraktamente efter försättningarne och detta arfwode af den tredskande jemwål uttaga. Skulle hos denne tillgång dertill saknas, bör sagde arfwode af fattigkåsan utgå. Men der Exekutor eliest indrifwer sådane resterande fattigafgifter, som af de betalningskyldige bordt afböras i sammanhang med Kronoutskylderne, enligt senare momentet 57 §, må han, lika litet derföre, som för indrifning af resterande Kronoutskylder, något arfwode beräkna.

§. 62.

För att bereda församlingarne utwäg att, utan egen uppoffring,

försörja och underhålla sådane af sine medlemmar, som wistats inom Ryksland samt, då de till församlingen återkomma, af sjukdom eller andre orsaker äro urständsatte att sjelfwe sig lifnära, och från hvilka under deras frånvaro något fattigbidrag icke kommit församlingarnes fattigkåsar till godo, wele Wi i Näder tillåta församlingarne att af Fattig- och Arbetshusmedlen njuta ersättning för hwad till slike personers nödtorftiga underhåll erfordras. Börande Fattigwårds-styrelsen wid hwarje års utgång insända räkning öfwer kostnaden för dylike fattiges underhåll under det förflutna året till Guvernören öfwer lånet, på hwars anmälan Ekonomie-Departementet af Senaten äger att, efter granskning deraf, den fattigkåsan sålunda tillkommande ersättning utanordna och genom Guvernören Fattigwårds-styrelsen tillhandahålla. Håri dock icke inbegripne sådane finke undersätare, hvilka, sedan Nådiga Kungörelsen af den 30 Mars 1848 trädt i verkställighet, begifwit sig till Ryksland och, ehuru derstädes wistande, fortfarande förblifwa inskrifne i de församlingar inom Finland, till hvilka de senast hört samt till fattigförsörjningsfonden i den församling, dit de sålunda räknas, erlagt den genom nyssberörde Nådiga Kungörelse stadgade fattigafgift.

§. 63.

På sätt nästföregående § medgifwer, må församlingarne äfwen njuta ersättning för den kostnad dem kan tillskyndas för sådant fattighjons eller fattigt barns försörjning, hwars hemwist icke är kändt och som ej heller eliest kan hänföras till något wist fattigwårds-samhälle.

§. 64.

Allt hwad till fattigwårdens bestridande inslyter i spanmål el-

ler penningar bör af Fattigwårds-styrelsen förvaltas, samt större besparingar, der sig göra låter, särdeles om nödhjelpsfond skall bildas till fattigkassans förökande, helst inom Fattigwårds-samhället utlånas, emot nöjaktig säkerhet samt laglig och skälig ränta eller wårt å spanmål, eller ock i Banken eller andre Publike kassor emot räntebärande obligationer nedsättas. Har fattigwårds-samhället i sådant afseende inrättat särskild understöds anstalt, måtte sig Fattigwårds-styrelsen efter de stadganden, som för förvaltningen af sådan inrättning kunna meddelas.

§. 65.

Fattigwårds-styrelsen skall för hvarje år afgifwa fullständig redowisning öfwer sin förvaltning, innehållande bland annat öfwerfigt af fattigwårdens inkomster, utgifter och behållna tillgångar, samt antalet af fattige, som under året njutit försörjning, underhåll eller understöd och på hwad sätt sådant dem tilldelats. Denna redowisning bör derefter inom den tid påföljande år, som af hvarje fattigwårds-samhälle bestämmes, wid allmän kyrkostämman inom samhället uppläsas, då på enahanda sätt och efter samma grund, som för wal till Ledamot i Fattigwårds-styrelsen och Distrikts-uppsyningsman i 11 § föreskrifves, tre Revisorer böra utses, åt hvilka fattigwårdens alla räkenskaper, handlingar och protokoller, jemte redowisningen till granskning öfverlemnas: och må ej någon, på hwilken ett sådant wal fallit, när han sjelf inom samma fattigwårds-samhälle bosatt är, utan wigtiga skäl och hinder, det erhållna förtroendet härutinnan sig undandraga.

§. 66.

Finna Revisorerne wid denna granskning, som utan dröjsmål

bör företagas, skäl till anmärkingar emot Fattigwårds-styrelsens förvaltning eller räkenskaper, äga de deröfwer infordra styrelsens skriftliga utlåtande och förklaring, hwilken så fort sig göra låter bör aflemnas; och ankommer det sedan å Revisorerne att, efter sig företeende omständigheter, antingen godkänna förklaringen och låta anmärkningarne förfalla, eller ock, jemte skriftligt och fullständigt bemötande af hwad Fattigwårds-styrelsen förebragt, öfwerlemnna skriftligheterna att af särskild Kompromiss-Rätt pröfwas och afdommas.

§. 67.

Till denna Kompromiss-Rätt utse Revisorerne en eller tvåanne, och Fattigwårds-styrelsen, lika många Ledamöter, antingen ibland fattigwårds-samhällets egne medlemmar eller andre personer, som åtnjuta aktning och förtroende. Dese Ledamöter böra gemensamt eller, der de ej äro ense, efter fleste rösterna och, om dese äro lika, efter lottning, desutom inwälja en Ledamot, hwarefter samtliga Ledamöterna inom sig utse Ordförande. Kompromiss-Rätten äger sedan meddela Utslag i saken och afgöra i hwad måtto anmärkningarne warda godkände eller icke och hwad Fattigwårds-styrelsen i anledning deraf har att iakttaga samt huru ersättningar för anmärkte förluster skola utgå. I Kompromiss-Rättens Utslag får ändring icke sökas: och må ej heller någon, som till Ledamot i Kompromiss-Rätt uti det samhälle, inom hwilket han är bosatt, wald blifwit, utan wigtige skäl och hinder, ett slikt förtroende sig undandraga.

§. 68.

Underlåter Fattigwårds-styrelsen att aflemna sådan redowisning

65 § upptager, eller afgifwa förklaring öfver Revisorernes anmärkningar, må hos Guvernören öfver lånet om des förpligtande dertill anmålås.

§. 69.

På det Guvernören ej må sakna nödig kännedom om de åtgärder och förtoganden, som af Fattigwårds-styrelserne widtagas, bör hvarje sådan styrelse, med ledning af de årliga till fattigwårds-samhället afgifna redovisningar om fattigwården, hvar tredje år, inom en månad efter det nöstföregående årets redovisning skolat vara wid kyrkostämman uppläst, till Guvernören öfver lånet insända särskild berättelse i ämnet, jemte summarisk uppgift öfver fattigfondens tillstånd. I öfrigt åligger Fattigwårds-styrelsen att lemna Guvernören alla de upplysningar angående fattigwården, som af honom åskas; ågande Guvernören tillse att fattigförsörjningen, enligt gällande författningar och det för hvarje fattigwårds-samhälle fastställda särskilda Reglemente, tillbörligen handhafves.

§. 70.

De i förestående mätto stadgade allmänna grunder för fattigwårdens ordnande och handhafvande böra derwid i allmänhet tjena till efterföljd. Hvad likväl i detta hänseende uti ett eller annat fattigwårds-samhälle på landet redan funnat vara på goda stäl infördt och medertaget, må, när det icke i någon väsendtligare mån är emot denna författning stridande, om ock för öfrigt derifrån afvikande, icke derföre ogillas och förkastas, utan ware sådant fattigwårds-samhälle obetaget att åfven framgent sin fattigvård derefter reglera och handhafwa, samt att dertill erforderliga fattigbidrag, så wid uttaxeringen som användandet, efter omständigheterna och be-

hofwen bestämma och fördela, allt på sätt erfarenheten wisat eller eljest kan synas vara bäst och lämpligast, endast ändamålet, fattige och wårnlösa barns sorgfälliga wård och uppfostran, öfrige fattiges och behöfwandes nödtorftiga försörjning eller understödjande samt tiggeriers hämmande och förekommande derigenom winnes; dock skola då alltid dylika afvikelser omständligen uppgifwas och nödiga föreskrifter i enlighet dermed uti det i 48 § omnämnde särskilda Fattigwårds-Reglemente upptagas. Det alle, som wederbör, till underdånig esterrättelse lärer. Helsingfors, den 22 Mars 1852.

Enligt Hans Keiserliga Majestäts Eget Beslut

och i Des Höga Namn,

Des tillförordnade Senat för Finland:

G. M. ARMFELT.

LARS SACKLEEN.

C. CRONSTEDT.

A. F. R. DE LA CHAPELLE.

LARS JÄGERHORN.

OTTO AF SCHULTEN.

B. U. BJÖRKSTEN.

W. FORSMAN.

FREDR. WILH. PIPPING.

O. R. REHBINDER.

P. H. EDELHEIM.

R. A. HISINGER.

JOH. ER. BERGBOM.

CARL TRAPP.

KARL SAM. FORSSMAN.

...and ...